

5PLUS2

1. Divadlo se nedá dělat 50 let z "musu", to musíte milovat

06.01.2023 5plus2

strana: 4

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadla; Ostravě; Státního

Vloni si Zdeněk Žák připomněl nejen své sedmdesátiny, ale také výročí čtvrt století života se současnou ženou. Na oslavy však nedošlo. "Narozeniny jsem slavil naposledy snad v 18 letech a se ženou si dáváme dárky průběžně, tak jakápak jubilea," vysvětluje herec, který se sice vyučil nástrojařem, doma se ovšem do kutilských eskapád zrovna nehrne. "Všechno má milion čipů, pak to nic nevydrží," směje se.

5plus2 ROZHOVOR ČR / Ačkoliv jen v televizi a ve filmu Zdeněk Žák ztvárnil desítky postav, například ve své době v mimořádně úspěšném seriálu Život na zámku, jedna role mu leží v hlavě už desítky let. A to proto, že ji zničili režimní cenzoři. Šlo o Postel s nebesy z roku 1980. "Po natočení se vyházela spousta skvělých momentů, dokonce se vystříhalo i to, jak nás osvobodili v Plzni američtí vojáci. Takže nakonec z toho vznikl takový podivný tvar, který se pak vysílal pro děti od tří hodin," líčí.

- Máte za sebou dvě významná osobní výročí. Oslavil jste je ve velkém?

S manželkou jsme spolu 25 let a já měl sedmdesátiny, ale nijak jsme to neslavili. Není co slavit. Já jsem narozeniny slavil naposledy snad, když mi bylo 18, a to ještě s rodiči. A dost. My si dáváme dárky s rodinou průběžně. A že to je jubileum? To je každé věk, když vám je deset, dvacet, třicet – víte, kolik by to bylo dárků? (smích)

- Jste otcem tří dětí, další jste vyženil, ale asi jen dcerka Zuzana se potatila a zdědila herecké geny, že?

Ano, mám tři děti, které jsem zplodil, a pak ještě čtyři vyženěné, ale máte pravdu, tato dcerka se trochu potatila. Hraje v Divadle Na Jezerce a občas se věnuje dabingu, je jí 24 let. Ale ještě jedna dcerka, vyženěná, hraje také v divadle, ve Zlíně a je tam uznávaná herečka.

- Nyní jste nastudoval novou hru v divadle Bez zábradlí s názvem Okupace. Do koho jste se v ní převtělil?

Hraji tam roli ředitele oblastního divadla v sedmdesátých letech. Je to takovej kovanej komunista, o kterém si vždy všichni myslí, že je hloupej, prostě komunista. Ovšem ono se potom tak trochu ukáže, že zrovna on to divadlo drží nad vodou a zachraňuje.

- Můžete nastínit děj?

V divadle se zkouší hra o Juliovi Fučíkovi a přijede tam sovětský voják, který nás okupoval, a domnívá se, že tam narazil na nějakou spikleneckou buňku, před kterou vlastně Sověti přijeli zachraňovat Československo. Začne se k hercům škaredě chovat, a ne všichni si to nechají líbit. A nakonec se zjistí, že ti, co ze sebe dělali hrdiny, tak jsou zrovna tak zbabělí jako ti, co ze sebe žádný hrdiny nedělali. Vlastně v tom celém kuse není kladná postava, je to takové hodně vypovídající o lidských povahách a také o naší české povaze. A nakonec se paradoxně zjistí, že asi nejčistší je právě ten komunista, na něhož všichni sváděli, že za vše mohl. Je to svým způsobem poučné i pro dnešní dobu.

- Zní to jako představení aktuální pro všechny časy. Koho byste na něj pozval?

Myslím, že zasáhne velkou část populace, od 18 let nahoru. Jde o to, že by návštěvníci měli mít alespoň letmé povědomí o té době. Tak snad se dnes ta děcka ve škole něco o této době učí, protože já vyučuju na konzervatoři a na ní děcka neměla vůbec zdání, kdo to byl Fučík.

- Minulý rok jste si zahrál ve filmu Pánský klub, což bylo i divadelní představení. Je právě komedie váš oblíbený žánr?

Představení mě hodně bavilo, moje role mi prostě strašně padla do noty. Hraju postaršího rockera a přiznám se, že takovou postavu jsem ještě nikdy nehrál a strašně jsem se tam vyřádil.

S celou tou partou, s níž jsem hrál v divadle a poté i ve filmu, jsme si sedli. Bavilo nás to, byly to tři měsíce krásného zkoušení. Hru hrajeme třetím rokem a budeme určitě pokračovat dalších 20 let (smích), protože patří k velmi úspěšným představením.

- Máte ještě nějaký nesplněný herecký sen?

Když se ohlédnu, tak si myslím, že už jsem si zahrál snad všechno a vlastně teď ta role ředitele divadla v Okupaci je pro mě moc pěkná, za tu jsem rád.

- Jste ten typ herce, který přesně poslouchá režiséra, nebo diskutujete, když se vám něco nepozdává?

Pokud nám to režisér vyloží a vysvětlí, tak poslouchám. Ale pokud tápe, tak se sice nehádám, ale snažím se si to nějak vytvořit sám.

- A bylo nějaké představení, které se vám vyloženě hrálo špatně?

Tak určitě, to bylo dost představení za totáče, já jim říkal úlitba bohu. To byla představení, která se z ideologických důvodů musela hrát, často šlo o nějaké sovětské hry. Neříkám, že všechny sovětské hry byly špatné, ale přišlo mi, že ty, které se, jak bych řekl, zrovna nepovedly – tak ty se hrály u nás. (smích) Ale to nebylo jen u nás v divadle, takhle musela fungovat všechna divadla. Navíc byla často tato ideologická představení pro učně a ty to nebavilo, stejně tak nás, to pak bylo představení pro všechny jedno velké utrpení.

- Na přelomu 70. a 80. let jste natočil seriál Postel s nebesy, na který v rozhovorech často vzpomínáte. Proč?

Tehdy jsem působil v Ostravě, když přišla nabídka si zahrát v dramatickém seriálu, ve vámi zmiňované Posteli s nebesy. Měla úžasný scénář, úžasné obsazení a celkově šlo o skvělou práci. Jenže do toho přišla cenzura, a tím pádem se to pak celé prostříhalo, vyházela se spousta skvělých momentů, dokonce se vystříhalo i to, jak nás osvobodili v Plzni američtí vojáci. Takže nakonec z toho vznikl takový podivný tvar, který se pak vysílal pro děti od tří hodin. No ale kdyby se vše nechalo tak, jak to bylo původně zamýšlené, byla by to nádhera.

- A proč po revoluci nešlo seriál sestříhat zpátky tak, jak to původně bylo zamýšleno a natočeno?

Bylo nám řečeno, že se vystříhaný materiál utopil za povodní, ale já si myslím, že to jednoduše někdo záměrně zničil. Pan kameraman Zaoral chtěl film dát do kupy a už se prostě materiál nenašel.

- Zpátky k vaší rodině. Žijete s ní na statku, Praha vás už nebavila?

Už pro nás byla dost hektická, tak jsme se odstěhovali kousek za ni do míst, kde jsem už žil. Ono to také bylo i z důvodů zdravotních, dcery z druhého svazku měly náběh na astma, tak jsme se s ženou rozhodli pro vesnici a teď si tady žijeme obklopeni přírodou a spoustou zvířat. Máme koně, kočky, pejsky, králíky, kanárky... Až se nám lidé smějí.

- A kdo se o takovou zoologickou zahradu stará?

Moje žena. Kdybych ji neměl, tak bych nemohl dělat to, co dělám a mám rád. Víte, já ještě nedávno, když se hrály dvojáky, hrával i 35 představení měsíčně. Dopoledne se zkouší, večer se hraje, a ještě když na vás padne los, tak točíte i v televizi. To člověka úplně vytíží, že potom nemá čas na nic jiného.

- Vyučil jste se nástrojářem. Jste tedy domácí kutil, který doma manželce opraví porouchané spotřebiče?

Právě že vůbec ne, sice jsem se vyučil, ovšem nikdy se tomu pořádně nevěnoval. A pokud se nám doma něco porouchá, tak se většinou ta věc koupí nová. Je nešvarem dnešní doby, že většina věcí je na jedno použití. Dříve vám pračka vydržela 30 let a teď tři roky. Je v tom milion různých čipů a všeho možného, a tak to nic nevydrží.

- Od kolika let jste u kumštu?

Po vyučení jsem se ještě dva roky snažil pracovat, a to v národním podniku PAL Kbely, kde se vyráběly tachometry do škodovek. No a pak jsem se dostal na DAMU, tehdy bez zkoušek, musel jsem udělat takzvaný reverz, že jsem se všechno doučil, hlavně dějiny divadla.

- A nechtěl jste někdy dělat něco jiného?

Ne, divadlo se nedá dělat z musu. To prostě nejde, proflákne se to vždycky. A už vůbec jej nejde dělat takhle bez lásky 50 let. (smích)

Zdeněk Žák * Narodil se 9. června 1952 v Praze. * Kvůli otci konstruktérovi nejprve dva roky pracoval jako nástrojař v podniku PAL Kbely. * Herectví studoval zpočátku tajně na Lidové konzervatoři pro pracující, později na DAMU. Právě už na DAMU okusil scénu Národního divadla, první angažmá dostal v roce 1976 v ostravském Divadle Petra Bezruče. * Po vojně nastoupil do **Státního divadla v Ostravě**, v Praze nastoupil do Realistického divadla. Poté prošel Divadlem Pod Palmovkou a Divadlem ABC, až se v roce 2000 uplatnil v Divadle Bez zábradlí. * Známy je z řady seriálů jako Synové a dcery Jakuba Skláře, Pomalé šípy, Život na zámku, Ordinance v růžové zahradě, Dobrá čtvrt', Vyprávěj či Slunečná. Z filmů: Pánský klub, Léto s gentlemanem, Gangster Ka a další. * Je podruhé ženatý, má celkem sedm dětí včetně vyženěných.

Foto: Zdeněk Žák (na snímku z roku 2000) si na prknech Divadla Bez zábradlí zahrál i s Veronikou Freimanovou.
FOTO / ARCHIV MAFRA

FOTO / DAN MATERNA, MAFRA

Divadlo se nedá dělat 50 let z „musu“, to musíte milovat

Vloni si **Zdeněk Žák** připomněl nejen své **sedmdesátiny**, ale také výročí čtvrt století života se současnou ženou. Na oslavy však nedošlo. „**Narozeniny jsem slavil naposledy snad v 18 letech a se ženou si dáváme dárky průběžně, tak jakápak jubilea,**“ vysvětluje herec, který se sice **vyučil nástrojařem**, doma se ovšem do kutilských eskapád zrovna nehrne. „Všechno má milion čipů, pak to nic nevydrží,“ směje se.

5plus2
ROZHOVOR

■ DITA BRANČÍKOVÁ

ČR | Ačkoliv jen v televizi a ve filmu Zdeněk Žák ztvárnil desítky postav, například ve své době v mimořádně úspěšném seriálu *Život na zámku*, jedna role mu leží v hlavě už desítky let. A to proto, že ji zničili režimní cenzori. Šlo o *Postel s nebesy* z roku 1980. „Po natočení se vyházel spousta skvělých momentů, dokonce se vystříhalo i to, jak nás osvobodili v Plzni američtí vojáci. Takže nakonec z toho vznikl takový podivný tvar, který se pak vysílal pro děti od tří hodin,“ líčí.

Máte za sebou dvě významná osobní výročí. Oslavil jste je ve velkém?

S manželkou jsme spolu 25 let a já měl sedmdesátiny, ale nijak jsme to neslavili. Není co slavit. Já jsem narozeniny slavil naposledy snad, když mi bylo 18, a to ještě s rodiči. A dost. My si dáváme dárky s rodinou průběžně. A že to je jubileum? To je každé věk, když vám je deset, dvacet, třicet – víte, kolik by to bylo dárků? (smích)

Jste otcem tří dětí, další jste vyženil, ale asi jen dcerka Zuzana se potatila a zdědila herecké geny, že?

Ano, mám tři děti, které jsem zplodil, a pak ještě čtyři vyženečné, ale máte

pravdu, tato dcerka se trochu potatila. Hraje v Divadle Na Jezerce a občas se věnuje dabingu, je jí 24 let. Ale ještě jedna dcerka, vyženečná, hraje také v divadle, ve Zlíně a je tam uznávaná herečka.

Nyní jste nastudoval novou hru v divadle Bez zábradlí s názvem *Okupace*. Do koho jste se v ní převtělil?

Hraji tam roli ředitele oblastního divadla v sedmdesátých letech. Je to takovej kovačnej komunista, o kterém si vždy všichni myslí, že je hloupej, prostě komunista. Ovšem ono se potom tak trochu ukáže, že

zrovna on to divadlo drží nad vodou a zachraňuje.

Můžete nastínit děj?

V divadle se zkouší hra o Juliovi Fučíkovi a přijede tam sovětský voják, který nás okupoval, a domnívá se, že tam narázil na nějakou spikleneckou buňku, před kterou vlastně Sověti přijeli zachraňovat Československo. Začne se k hercům škaredě chovat, a ne všichni si to nechají líbit. A nakonec se zjistí, že ti, co ze sebe dělali hrdiny, tak jsou zrovna tak zbabělí jako ti, co ze sebe žádný hrdiny nedělali. Vlastně v tom celém kuse není kladná postava, je to takové hodně vypovídající o lidských povahách a také o naší české povaze. A nakonec

se paradoxně zjistí, že asi nejčistší je právě ten komunista, na něhož všichni sváděli, že za vše mohl. Je to svým způsobem poučné i pro dnešní dobu.

Zní to jako představení aktuální pro všechny časy. Koho byste na něj pozval?

Myslím, že zasáhne velkou část populace, od 18 let nahoru. Jde o to, že by návštěvníci měli mít alespoň letmé povědomí o té době. Tak snad se dnes ta děcka ve škole něco o této době učí, protože já vyučuju na konzervatoři a na ní děcka neměla vůbec zdání, kdo to byl Fučík.

Minulý rok jste si zahrál ve filmu *Pánský klub*, což bylo i divadelní představení. Je právě komedie váš oblíbený žánr?

Představení mě hodně bavilo, moje role mi prostě strašně padla do noty. Hraju postaršího rockera a přiznám se, že takovou postavu jsem ještě nikdy nehrál a strašně jsem se tam vyřádil.

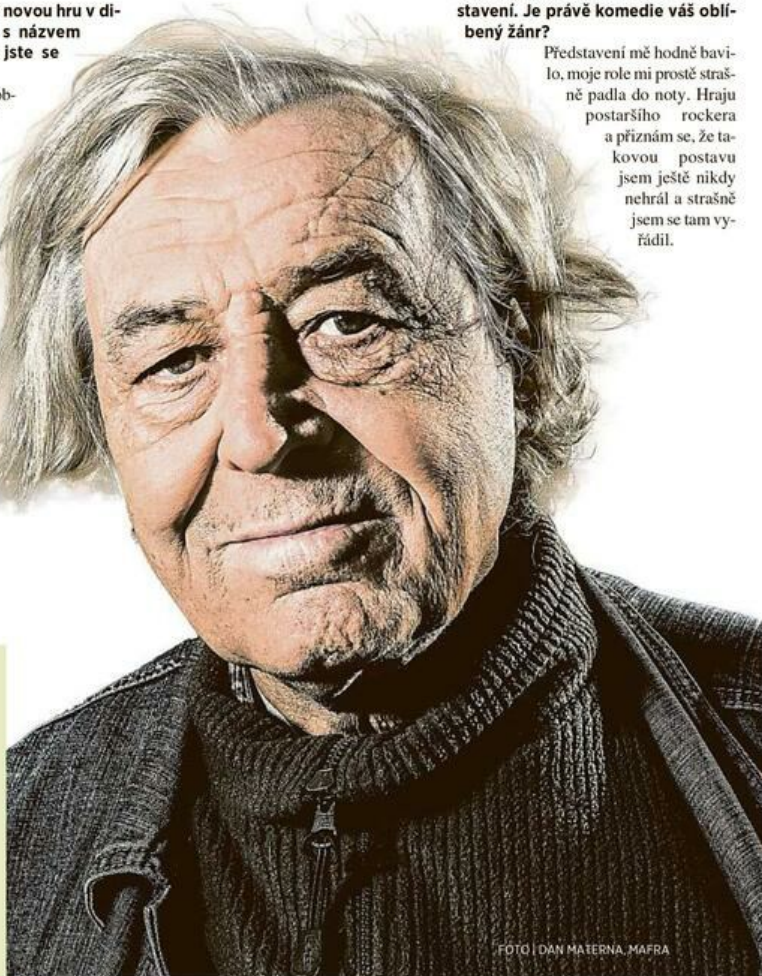

FOTO | DAN MATERNA, MAFRA

Zdeněk Žák

- Narodil se 9. června 1952 v Praze.
- Kvůli otci konstruktérovi nejprve dva roky pracoval jako nástrojař v podniku PAL Kbely.
- Herectví studoval zpočátku tajně na Lidové konzervatoři pro pracující, později na DAMU. Právě už na DAMU okusil scénu Národního divadla, první angažmá dostal v roce 1976 v ostravském Divadle Petra Bezruče.
- Po vojné nastoupil do Státního divadla v Ostravě, v Praze nastoupil do Realistického divadla. Poté prošel Divadlem Pod Palmovkou a Divadlem ABC, až se v roce 2000 uplatnil v Divadle Bez zábradlí.
- Známý je z řady seriálů jako Synové a dcery Jakuba Skláře, Pomalé šípy, Život na zámku, Ordinace v růžové zahradě, Dobrá čtvrť, Vyprávěj či Slunečná. Z filmů: Pánský klub, Léto s gentlemanem, Gangster Ka a další.
- Je podruhé ženatý, má celkem sedm dětí včetně vyženečných.

S celou tou partou, s níž jsem hrál v divadle a poté i ve filmu, jsme si sedli. Bavilo nás to, byly to tři měsíce krásného zkoušení. Hru hrajeme třetím rokem a budeme určitě pokračovat dalších 20 let (smích), protože patří k velmi úspěšným představením.

Máte ještě nějaký nesplněný herecký sen?

Když se ohlédnu, tak si myslím, že už jsem si zahrál snad všechno a vlastně teď ta role ředitele divadla v *Okupaci* je pro mě moc pěkná, za tu jsem rád.

Jste ten typ herce, který přesně poslouchá režiséra, nebo diskutujete, když se vám něco nepozdává?

Pokud nám to režisér vyloží a vysvětlí, tak poslouchám. Ale pokud říkám, tak ne.

bylo i z důvodů zdravotních, dcerky z druhého svazku měly náběh na astma, tak jsme se s ženou rozhodli pro vesnici a teď si tady žijeme obklopeni přírodou a spoustou zvířat. Máme koně, kočky, pejsky, králíky, kanárky... Až se nám lidé smějí.

A kdo se o takovou zoologickou zahradu stará?

Moje žena. Kdybych ji neměl, tak bych nemohl dělat to, co dělám a mám rád. Víte, já ještě nedávno, když se hrály dvojáky, hrával i 35 představení měsíčně. Dopoledne se zkouší, večer se hraje, a ještě když na vás padne los, tak točíte i v televizi. To člověka úplně vyčítá, že potom nemá čas na nic jiného.

Musíte lito, že přestáváte? Lito tedy

tak posloučám. Ale pokud tape, tak se sice nehádám, ale snažím se si to nějak vytvořit sám.

A bylo nějaké představení, které se vám vyloženě hrálo špatně?

Tak určitě, to bylo dost představení za totáče, já jim říkal úlitba bohu. To byla představení, která se z ideologických důvodů musela hrát, často šlo o nějaké sovětské hry. Neříkám, že všechny sovětské hry byly špatné, ale přišlo mi, že ty, které se, jak bych řekl, zrovna nepovedly – tak ty se hrály u nás. *(smích)* Ale to nebylo jen u nás v divadle, takhle musela fungovat všechna divadla. Navíc byla často tato ideologická představení pro učně a ty to nebylo, stejně tak nás, to pak bylo představení pro všechny jedno velké utrpení.

Na přelomu 70. a 80. let jste natočil seriál *Postel s nebesy*, na který v rozhovorech často vzpomínáte. Proč?

Tehdy jsem působil v Ostravě, když přišla nabídka si zahrát v dramatickém seriálu, ve vámi zmiňované *Posteli s nebesy*. Měla úžasný scénář, úžasně obsazená a celkově šlo o skvělou práci. Jenže

Zdeněk Žák
(na snímku
z roku 2000) si
na prknech Divadla
Bez zábradlí zahrál
i s Veronikou
Freimanovou.

FOTO | ARCHIV MAFRA

do toho přišla cenzura, a tím pádem se to pak celé prostříhalo, vyházela se spousta skvělých momentů, dokonce se vystříhalo i to, jak nás osvobodili v Plzni američtí vojáci. Takže nakonec z toho vznikl takový podivný tvar, který se pak vysílal pro děti od tří hodin. No ale kdyby se vše nechalo tak, jak to bylo původně zamýšlené, byla by to nádhera.

A proč po revoluci nešlo seriál sestříhat zpátky tak, jak to původně bylo

zamýšleno a natočeno?

Bylo nám řečeno, že se vystříhaný materiál utopil za povodní, ale já si myslím, že to jednoduše někdo záměrně zničil. Pan kameraman Zaoral chtěl film dát do kupy a už se prostě materiál nenašel.

Zpátky k vaší rodině. Žijete s ní na statku, Praha vás už nebavila?

Už pro nás byla dost hektická, tak jsme se odstěhovali kousek za ni do míst, kde jsem už žil. Ono to také

vyučil jste se nástrojařem. Jste tedy domácí kutil, který doma manželce opraví porouchané spotřebiče?

Právě že vůbec ne, sice jsem se vyučil, ovšem nikdy se tomu pořádně nevěnoval. A pokud se nám doma něco porouchá, tak se většinou ta věc koupí nová. Je nešvarem dnešní doby, že většina věcí je na jedno použití. Dříve vám pračka vydržela 30 let a teď tři roky. Je v tom milion různých čipů a všeho možného, a tak to nic nevydrží.

Od kolika let jste u kumštu?

Po vyučení jsem se ještě dva roky snažil pracovat, a to v národním podniku PAL Kbely, kde se vyráběly tachometry do škodovek. No a pak jsem se dostal na DAMU, tehdy bez zkoušek, musel jsem udělat takzvaný reverz, že jsem se všechno doučil, hlavně dějiny divadla.

A nechtěl jste někdy dělat něco jiného?

Ne, divadlo se nedá dělat z musu. To prostě nejde, proflákne se to vždycky. A už vůbec jej nejde dělat takhle bez lásky 50 let. *(smích)*

« zpět na začátek